

Думка про те, щоб покласти на когось руку, повертає у світ спогадів, почуттів, спалаху могутності, яку я відчуваю, коли торкаюся шкіри, що не має імунітету до моєї. Це відчуття непереможності, болісна ейфорія. Не знаю, що це зробить зі мною. Не знаю, чи можу довіряти собі, якщо отримую насолоду від чийогось болю.

Я знаю: останні слова Варнера застрягли у мене в грудях, і не можу викашляти холод чи правду, що шкребуть на задній стінці горла.

Адам не знає, що Варнер може мене торкатися.

Ніхто не знає.

Варнер мав загинути. Він мав померти, бо я стріляла в нього, але ніхто не навчив мене стріляти з пістолета, і тепер Варнер мене шукатиме.

Він прийде битися.

Прийде по мене.

РОЗГАДАЙ МЕНЕ

ОДИН

Можливо, сьогодні сонячно.

Може, велика жовта куля, немов рідкий жовток, розпливається в найблакитнішому небі, що сяє холодними надіями й фальшивими обіцянками гарних спогадів, справжніх родин, сердечних сніданків, куп млинців, политих кленовим сиропом, у світі, якого більше не існує.

Чи, можливо, все не так.

Може, сьогодні темно й вогко, різкий вітер здуває шкіру з кісточок пальців дорослих чоловіків. Можливо, сьогодні сніг, а, може, дощ, я не знаю, можливо, зимно й падає град, можливо, там ураган, що переходить у торнадо, і земля розривається, щоб звільнитися від наших помилок.

Я й гадки не маю.

У мене більше немає вікна. У мене більше немає огляду. Моя кров на мільйон градусів нижче нуля, і мене поховано на п'ятнадцять метрів під землею в кімнаті для тренувань, що останнім часом стала моєю другою домівкою. Щодня я дивлюся на ці чотири стіни й нагадую собі: *я не ув'язнена я не ув'язнена я не ув'язнена*, але іноді старі страхи повзуть моєю шкірою і, здається, я не можу звільнитися від клаустрофобії, що стискає моє горло.

Я стільки наобіцяла, коли прибула сюди.

Зараз я не така певна. Зараз я стурбована. Зараз мій розум — зрадник, бо щоранку мої думки сповзають із ліжка, бігаючи очима, зі спітнілими долонями, з нервовими смішками, які сидять у мене в грудях, розпирають їх, загрожуючи розірвати, і тиск все накручується, накручується, *накручується...*

Життя тут не таке, як я очікувала.

Мій новий світ вигравіюваний у бронзі, запечатаний сріблом, тоне у запахах каменю й заліза. Крижане повітря, помаранчеві мати, світло неоново-яскраве, електронні й електричні вмикачі сигналять і миготять. Тут панує бурхливе життя, жваві тіла, коридори, переповнені перешіптуваннями й криком, тупотінням ніг і задумливими кроками. Якщо прислухатися, я чую, як працюють мізки, щипають лоби, пальці барабаняють по підборіддях і губах, й супляться брови. Ідеї переносяться в кишнях; думки крутяться на кінчику язика; очі примружуються при уважному плануванні, про яке я мала би бажати дізнатися більше.

Але нічого не працює, у мене все йде не так.

Кастл сказав, я маю приборкати Енергію. Наші дари — це різні форми Енергії. *Матерія не створюється і не руйнується*, повідомив він мені. Оскільки наш світ змінився, Енергія змінилася разом із ним. Наші можливості взяті із Всесвіту, з інших матерій, з інших Енергій. Ми — не аномалії. Ми — неминучі результати збочених маніпуляцій із нашою Землею. Він говорить, що наша Енергія звідкись походить. І «звідкись» — це хаос навколо нас.

Це має сенс. Пам'ятаю, яким був світ, коли я залишила його.

Я пам'ятаю роздратовані небеса й заходи сонця, що розпадалися під місяцем. Пам'ятаю потріскану землю й колючі кущі, що колись зеленіли, а тепер були майже коричневі. Думаю про воду, яку ми не можемо пити, і пташок, що не літають, і як людська цивілізація зійшла на пси, на купу укриттів, що простяглися нашою спустошеною землею.

Ця планета як зламана кістка, що неправильно зрослася, сотні шматків кристалів, склеєних до купи. Нас

було зруйновано й відновлено, нам сказали щодня робити зусилля, удавати, що ми досі функціонуємо, як мали б. Але це брехня, це все брехня.

Я функціую неправильно.

Я не більше, ніж наслідок катастрофи.

Два тижні впали на узбіччя дороги, покинуті, уже забуті. Два тижні пробула тут, спала немов на голках, міркуючи, коли щось зрушить із місця, коли я щось зрушу, коли все почне розпадатися. За два тижні я мала стати щасливішою, здоровішою, міцніше спати, стати кращою в цьому безпечному місці. Натомість хвилююся про те, що буде, ~~коли~~ якщо не зможу правильно показати себе, якщо не з'ясую, як правильно тренуватися, якщо ~~навмінене~~ випадково завдам комусь болю.

Ми готуємося до кривавої війни.

Тому я тренуюся. Ми готуємося скинути Варнера і його людей. Виграти битву. Показати громадянам нашого світу, що надія ще існує, що вони не повинні визнавати вимоги «Відродження» і бути рабами режиму, який лише експлуатує їх для власної могутності. І я погодилася битися. Бути воїном. Використати свою силу, піти проти того, що вважаю правильним. Але думка про те, щоб покласти на когось руку, повертає у світ спогадів, почуттів, спалаху могутності, яку відчуваю, коли торкаюся шкіри, що не має імунітету до моєї. Це відчуття непереможності, болісна ейфорія. Я не знаю, що це зробить зі мною. Не знаю, чи можу довіряти собі, якщо отримую насолоду від чийогось болю.

Я знаю: останні слова Варнера застрягли у мене в грудях, і не можу викашляти холод чи правду, що шкребуть по задній стінці горла.

Адам не знає, що Варнер може мене торкатися.

Ніхто не знає.

Варнер мав загинути. Варнер мав померти, бо я стріляла в нього, але ніхто не навчив мене стріляти з пістоleta, і тепер він мене шукатиме.

Він прийде битися.

Прийде по мене.

ДВА

Різкий стукіт, і двері відчиняються.

— О, панянку Феррас. Я не знаю, чого ви збираєтеся досягнути, забившись у куток.

Легка усмішка Кастла заходить у кімнату перед ним самим.

Я важко зітхаю і намагаюся дивитися на Кастла, але не можу. Натомість шепочу вибачення і слухаю, як жалюгідно звучать мої слова в цій великій кімнаті. Відчуваю, як мої тремтячі пальці хапаються за товсті мати, розстелені підлогою, і думаю, що нічого не досягла, доки була тут. Це принизливо, так принизливо розчаровувати єдиних людей, що були добрими до мене.

Кастл стоїть навпроти, чекає, коли я нарешті підніму погляд.

— Не потрібно вибачатися, — говорить він. Через його меткі чисті карі очі й дружню усмішку можна забути, що він лідер Омега-Пойнт. Лідер усього цього підпільного руху, що бореться проти «Відродження». Його голос надто добрий, і так іще гірше. ~~Іноді я воліла б, щоб він кричав на мене.~~ — Але, — продовжує він, — ви маєте навчитися керувати своєю Енергією, панянку Феррас.

Пауза.

Він відходить. Проводить руками по купі цегли, яку я мала зруйнувати. Вдає, що не бачить червоних кіл навколо моїх очей чи металевих труб, пожбурених через

кімнату. Його погляд ретельно уникає кривавих плям на дерев'яних дошках, відставлених убік; він не запитує мене, чому мої кулаки стиснуті занадто сильно й чи я знову поранилася. Він піднімає голову в моєму напрямі, але дивиться на точку за мною і говорить м'яким голосом.

— Знаю, це важко для вас. Але ви маєте вчитися. Повинні. Від цього залежатиме ваше життя.

Я киваю, притуляюся до стіни, радію холоду й болю від цегли, що впивається в мою спину. Підтягаю коліна до грудей і відчуваю, що мої ступні впираються в мати, які вкривають підлогу. Я настільки на межі сліз, що боюся закричати.

— Просто не знаю, як, — зрештою кажу я йому. — Нічого не знаю. Навіть не знаю, що маю робити, — я дивлюся на стелю і кліп, кліп, кліп. Мої очі блищать, вони вогкі. — Не знаю, як зробити так, щоб щось відбулося.

— Тоді ви маєте поміркувати, — незворушно говорить Кастл. Бере відкинуту металеву трубу. Зважає її в руці. — Ви маєте знайти зв'язок між подіями, що відбуваються. Коли ви проломили бетонну стіну камери для тортур Варнера, коли погнули сталеві двері, щоб врятувати пана Кента — що сталося? Чому в цих двох випадках ви були здатні реагувати таким екстраординарним способом? — Він сідає на віддалі від мене. Посуває трубу в моєму напрямку. — Мені потрібно, щоб ви проаналізували свої можливості, панянку Феррас. Ви маєте зосередитись.

Зосередитися.

Це одне слово, але його достатньо, щоб мене почало нудити. Усім, здається, потрібно, щоб я зосередилася. Спершу Варнер вимагав, щоб я зосередилася, тепер Кастл вимагає, щоб я зосередилась.

Я ніколи не могла дослухатися цієї поради.

Кастл усміхається.

Ця усмішка засвічує жар приниження на моїй шиї, спускає гордість по хребту. Маю опиратися бажанню вибігти у двері.

~~Будь ласка будь ласка будь ласка, не жалійте мене, це все, що я хочу сказати.~~

— Хотів би я мати час, щоб тренувати вас, — говорить мені Кастл. — Але Кенджі нарешті вільний — ми змогли перекроїти його графік — і він сказав, що буде радий працювати з вами, — якусь мить Кастл вагається. — Це все, якщо вас це влаштовує.

Кенджі.

Я хочу розреготатися. Кенджі єдиний міг піти на ризик працювати зі мною. Одного разу я випадково його поранила. Відтоді ми не багато часу проводили разом, хоча він очолював нашу експедицію в Омега-Пойнті. Але здавалося, він виконував завдання, завершував місію; а щойно місія завершилася, повернувся до свого життя. Вочевидь, Кенджі тут важлива особа. У нього мільйон обов'язків. Завдань, за якими треба простежити. Здається, людям він подобається, вони навіть поважають його. Мені цікаво, чи вони колись знали того нестерпного, лихослівного Кенджі, якого зустріла я.

— Звісно, — кажу я Кастлу, вперше відтоді, як він прийшов, намагаючись зобразити приємний вираз обличчя. — Це звучить чудово.

Кастл підводиться. Його очі яскраві, запальні, просто вдоволені.

— Чудово. Скажу йому зустрітися з вами завтра за сніданком. Ви можете разом поснідати і вирушити на тренування.

— О, але я зазвичай...

— Я знаю, — перебиває мене Кастл, його посмішка перетворюється в тонку смужку, а чоло зморщене від турботи. — Вам подобається їсти з паном Кентом. Я це знаю. Але ви заледве проводите час з іншими людьми, панянку Феррас, і якщо ви збираєтеся залишатися тут, вам потрібно почати нам довіряти. Люди в Омега-Пойнті довіряють Кенджі. Він може поручитися за вас. Якщо всі побачать, що ви проводите час разом із ним, то менше боятимуться вашої присутності. Це допоможе вам адаптуватися.

Жар, як гаряче масло, розливається моїм обличчям; я кривлюся, відчуваю, як смикаються мої пальці, намагаюся знайти, куди дивитися, намагаюся вдати, що не відчуваю болю, який перехопив мені груди.

— Вони... вони бояться мене, — ледь чутно кажу я, замовкаю. — Я не хочу, не хотіла нікого займати. Не хотіла траплятися на їхньому шляху...

Кастл протяжно й голосно зітхає. Він дивиться вгору, потім вниз, чухається під підборіддям.

— Вони бояться, — зрештою говорить він, — бо не знають вас. Якби ви просто доклали трохи більше зусиль, щоб із кимось роззнайомитися.

Він замовкає. Супиться.

— Панянку Феррас, ви пробули тут два тижні й заледве говорили зі своїми сусідками по кімнаті.

— Але це не... Я думаю, вони чудові...

— І все одно ви їх ігноруете? Ви не проводите з ними час? Чому?

~~Бо в мене ніколи не було подруг дівчат. Бо я боюся, що зроблю щось не так, скажу щось не те, і вони зрештою зненавидять мене, як усі інші. І вони занадто мені подобаються, від чого їхнє відторгнення стане ще тяжчим.~~

Кастл хитає головою.

— Ви так гарно почали першого дня, коли прибули. Вам майже вдалося *подружитися* з Бренданом. Не знаю, що трапилося, — Кастл продовжує. — Я думав, ви тут добре приживетеся.

Брендан. Худенький хлопчик із платиново-білим волоссям, й електричним струмом, що біжить його венами. Пам'ятаю його. Він був добрим зі мною.

— Мені подобається Брендан, — здивовано кажу я. — Він засмутився через мене?

— *Засмутився?* — Кастл хитає головою і сміється. Він не відповідає на моє запитання. — Я не розумію, панянку Феррас. Я намагаюся бути терплячим із вами, намагався дати вам час, але зізнаюся, я дещо збентежений. Ви були зовсім інакшою, коли прибули сюди, — були у захваті від того, де опинились. Але менше за тиждень ви повністю відійшли. Ви навіть не дивитесь ні на кого, коли йдете коридором. Що сталося зі спілкуванням? Із дружбою?

Так.

У мене зайняло один день облаштуватися. Один день, щоб огледітися і порадіти новому життю. Один день, щоб усі дізналися, хто я і що зробила.

Кастл нічого не говорить про матерів, які бачать, як іду коридором, і прибирають дітей із мого шляху. Він не згадує про ворожі погляди та недружні слова, які супроводжували мене, відколи я прибула. Він не говорить про дітей, яких попередили триматися від мене подалі, і купки літніх людей, які надто прискіпливо мене розглядають. Я можу лише уявити, що вони чули, звідки вони набралися цих пліток.

Джульетта.

Дівчина зі смертельним доторком, що висмоктує силу й енергію з людських істот, доки вони млявими паралізованими тушами хриплять на підлозі. Дівчина, яка провела

більшу частину життя в лікарнях та ювенальних центрах, дівчина, від якої відмовилися власні батьки, яку визнали божевільною і присудили до ізоляції у притулку, де бояться жити навіть шури.

Дівчина.

Така спрагла до сили, що вбила малу дитину. Катувала немовля. Змушувала дорослого чоловіка хрипіти на колінах. У неї навіть не вистачає порядності, щоб покінчити з життям.

Нічого з цього не є брехнею.

Тож я дивлюся на Кастла з гарячковим рум'янцем на щоках, невимовленими звуками на вустах й очима, що відмовляються розкривати свої секрети.

Він зітхає.

Наче хоче щось сказати. Починає говорити, але, роздивившись моє обличчя, передумує. Лише швидко киває, глибоко зітхає, постукує по своєму годиннику, говорить:

— Три години до вимкнення світла.

І розвертається на вихід.

Зупиняється у дверях.

— Панячко Феррас, — раптом озивається він, не обертаючись. — Ви обрали залишитися з нами, боротися з нами, стати членом Омега-Пойнта, — пауза. — Нам знадобиться ваша допомога. І я боюся, що ми гаємо час.

Я спостерігаю, як він іде.

Слухаю його кроки, що віддаляються, прихиляюся спиною до стіни. Дивлюся у стелю, заплющую очі. Слухаю його голос, урочистий і серйозний, що досі лунає в моїх вухах.

Ми гаємо час, сказав він.

Немов час — це речовина, яку можна гаяти, немов він вимірюється в мисках, які передають нам при народженні, і ми їли надто багато чи надто швидко чи до того, як

застрибнути у воду, тоді наш час буде втрачено, згаяно, загублено.

Але час поза межами нашого обмеженого розуміння. Це безкінечність, він існує поза нами, ми не можемо його згадати, чи втратити йому лік, чи знайти спосіб затримати його.

У нас досить багато часу — це те, що Кастл мав сказати.

У нас є весь час на світі, це те, що він мав мені сказати. Але він цього не сказав, бо мав на увазі *цок-цок*, рух нашого часу. Він прямує в зовсім новому напрямку, стикається з чимось зовсім іншим.

Цок
цок
цок
цок
цок
цок
майже
час війни.

ТРИ

Я можу торкатися його звідси.

Його очі — темно-сині. Його волосся — темно-каштанове. Його сорочка напнута в усіх потрібних місцях і його вуста, його вуста здригаються, щоб засвітити вогонь у моєму серці, і я навіть не маю часу кліпнути й видихнути до того, як опиняюся в його обіймах.

Адам.

— Привіт, ти, — шепоче він мені в шию.

Я закусую губу, щоб не тремтіла, коли кров приливає мені до щік, і на мить, лише на мить я кидаю свої кості, щоб він тримав мене купи.

— Привіт, — я усміхаюся, вдихаючи його запах.